

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — Число четиридесет

Jeff Pippenger

2026-02-03

Числото Четиридесет

Петър символично се намираше в Кесария Филипова в третия час, на път към Кесария Маритима и деветия час. Според Матей и Марко, шест дни по-късно Петър, Яков и Йоан бяха на Планината на Преображението. Лука казва осем дни, между Паний и Планината. От портите на ада, при Кесария Филипова, до смъртта на кръста, със спиране по пътя на Планината на Преображението. Три стъпки от Паний до неделния закон. Кесария в началото, Планината в средата и Кесария в края. Адът в началото, смъртта в края, а в средата — Божията слава. Един алфа бунт, представен чрез портите на ада, и един омега бунт, представен чрез смъртта на Божия Син.

Кесария Филипова е основата, защото там Христос посочи Канарата, върху която щеше да изгради Своята църква. Планината на Преображението е втората стъпка, където храмът е завършен и е поставен крайъгълният камък. След това последва третата стъпка на съд при кръста.

И Той им каза: Истина ви казвам, че има някои от стоящите тук, които никак няма да вкусат смърт, докато не видят Божието царство, дошло със сила. И след шест дни Исус взема със Себе Си Петър, Яков и Йоан и ги извежда сами на една висока планина; и се преобрази пред тях. И дрехите Му станаха блестящи, твърде бели като сняг, каквито никой беляч на земята не може да избели. И им се явиха Илия с Мойсей; и те разговаряха с Исус.

А Петър в отговор каза на Исус: Наставниче, добре е да бъдем тук; и нека направим три шатъра: един за Тебе, един за Мойсей и един за Илия.

Защото не знаеше що да каже; понеже те бяха твърде уплашени. И яви се облак, който ги осени; и от облака дойде глас, който казваше: Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте. И внезапно, когато се огледаха наоколо, вече не видяха никого освен само Исус с тях. А когато слизаха от планината, Той им заповяда да не казват никому каквото бяха видели, докле Син Човеческий не възкръсне от мъртвите. И те задържаха това слово у себе си, като се питаха един другото що значи възкресението от мъртвите. Марк 9:1–10.

На планината Петър предлага да издигне скиния за Мойсей, Христос и Илия.

„Мойсей премина през смъртта, но Михаил слезе и му даде живот, преди тялото му да беше видяло тление. Сатана се опита да задържи тялото, като го предявяваше като свое;

но Михаил възкреси Мойсей и го взе на небето. Сатана ожесточено хулеше Бога, обвинявайки Го в несправедливост, задето допуска плячката му да му бъде отнета; но Христос не смърти Своя противник, макар че именно чрез неговото изкушение Божият служител бе паднал. Той кротко го препрати към Своя Отец, казвайки: „Господ да те смърти.““

„Исус бе казал на Своите ученици, че има някои от стоящите с Него, които няма да вкусят смърт, докле не видят Божието царство, дошло със сила. При преображението това обещание се изпълни. Там лицето на Исус се преобрази и засветя като слънцето. Дрехите Му станаха бели и бляскави. Мойсей присъстваше, за да представлява онези, които ще бъдат възкресени от мъртвите при второто явяване на Исус. А Илия, който бе взет, без да види смърт, представляваше онези, които ще бъдат променени в безсмъртие при второто идване на Христос и ще бъдат взети на небето, без да видят смърт. Учениците гледаха с изумление и страх превъзходното величие на Исус и облака, който ги засени, и чува Божия глас в страшно величие да казва: „Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте.““ Ранни писания, 164.

Планината на Преображението посочва три скинии. Скинията на Мойсей в началото на древния Израил, скинията на Христос, представена чрез Неговото въплъщение, и скинията, която са сто четиридесет и четирите хиляди, представена чрез Илия. Сто четиридесет и четирите хиляди са онези, които няма да вкусят смърт, докато не видят Второто пришествие на Христос. Планината посочва момента, когато печатът се полага върху сто четиридесет и четирите хиляди.

Скинията на сто и четиридесет и четирите хиляди се издига в прообразно-изпълнителния празник Шатроразпъване. Планината посочва онези, които не вкусват смърт, и представя трима свидетели, че когато видят Божията слава на планината, това е прообразно-изпълнителният празник Шатроразпъване.

Те биват въздигнати като скинията на Илия, която започна да се издига през 2023 г., когато и Мойсей, и Илия бяха възкресени. Първо бе положена основата, тоест единствената основа, която може да бъде положена, и тази основа е Христос, крайъгълният и основният камък. След това се поставя връхният камък, който представлява запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, както е представено на Планината на Преображението. На планината Петър, Яков и Йоан представляват онези, които действително не вкусват смърт. По-късно Петър записа, че царството от свещеници са онези, които са вкусили, че Господ е благ, и които бяха духовен дом. Те вкусиха живота, затова не вкусват смърт.

ако сте вкусили, че Господ е благ. Като пристъпвате към Него, жив камък, отхвърлен наистина от хората, но от Бога избран и скъпоценен, и вие самите, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоугодни на Бога чрез Исус Христос. Затова и в Писанието е казано: „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, няма да се посрами.“ 1 Петрово 2:3–6.

Думата, преведена като „посрамени“, означава „да се срамуват“. Остатъкът е представен от Петър и тяхната радост е противопоставена на онези, които отхвърлиха вестта за късния дъжд. Един ключ към разбирането на сто четиридесет и четирите хиляди, понеже на Петър бяха дадени „ключовете“ на царството, е „главният крайъгълен камък“, който бе положен в Сион. Този камък е чуден в очите на праведните и камък за препъване за пианиците на Ефрем.

Камъкът, който зидарите отхвърлиха, стана глава на ъгъла. От Господа е това; чудно е в очите ни. Псалми 118:22, 23.

Исус коментира тези стихове в заключението на притчата за лозето.

Исус им каза: Никога ли не сте чели в Писанията: „Камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла; от Господа е това, и чудно е в нашите очи“? Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху този камък, ще се строши; а върху когото той падне, ще го стрие на прах. А когато главните свещеници и фарисеите чуха притчите Му, разбраха, че за тях говори. Но когато потърсиха случай да Го хванат, побояха се от множеството, защото Го смятаха за пророк. Матей 21:42–46.

Който приеме основополагащата вест, ще бъде съкрушен, защото Канарата е Христос, а делото на евангелието е да смири човека до праха.

„Какво е оправдание чрез вяра? То е Божието дело да положи в праха славата на човека и да извърши за човека онова, което не е в неговата власт да извърши за себе си. Когато хората видят собственото си нищожество, те са подготвени да бъдат облечени с Христовата правда. Когато започнат да хвалят и превъзнасят Бога през целия ден, тогава чрез съзерцаване биват преобразявани в същия образ. Какво е новородение? То е да се разкрие на човека каква е неговата собствена истинска природа — че сам по себе си той е безстойностен.“ Manuscript Releases, том 20, 117.

Който отхвърля крайъгълния камък, бива погубен, както стана с древния Израил в изпълнение на Исусовото приложение на притчата за лозето. Юдеите отхвърлиха Христос; те отхвърлиха и Моисей, защото, ако бяха повярвали на Моисей, щяха да повярват и на Христос. Те отхвърлиха Божия закон, като преподаваха за учение човешки заповеди. Христос, Моисей и Законът са все символи на основи, и Христос е единствената основа, която може да бъде положена; но Христос като основа е представен чрез много символи. Моисей и Законът са илюстрации на този факт. Христос е единствената основа, но това означава само, че другите основи в Неговото пророческо Слово са просто символи на някой аспект от Неговия характер.

Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос. 1 Коринтяни 3:11.

Исус е Словото и като такова правилата в Неговото Слово представляват Самия Него. Ето защо сестра Уайт записва, че Десетте заповеди са препис на характера на Христос. Той е

Първият и Последният, и когато е представен по този начин, това показва, че Христос винаги изобразява края на едно нещо заедно с началото на едно нещо. Като Словото Той е също и „Истина“, а истината е пророческа рамка. Той е Лъвът от Юдовото племе, когато запечатва и разпечатва Своего Слово. Той е също и крайъгълният камък, който става завършващият камък. Крайъгълният камък е просто илюстрация за Него като основата, или първата буква на еврейската дума „истина“. Завършващият камък е увенчаващото дело върху храма и когато е съотнесен към рамката на истината, завършващият камък е двадесет и два пъти по-мошен от крайъгълния камък. Това, което е чудно в очите на онези, които са вкусили, че Господ е благ, е как принципите на рамката на истината, съотнесени към крайъгълния и завършващия камък, определят един от пророческите ключове, които бяха дадени на Петър.

Първата буква алфа е едно, но последната буква омега е двадесет и две. Скъпоценните камъни на Милър блесят като слънцето, но когато човекът с четката за пръст сглоби скъпоценните камъни, те бяха десет пъти по-ярки. Разпознаването, че краят на една пророческа линия е същият, но по-могъщ от началото на пророческите линии, е „чудно“. То е елемент от характера на Христос; то е един от ключовете, дадени на Петър, за да върже сто четиридесет и четирите хиляди.

Петровият „духовен дом“ е ковчезето от съня на Уилям Милър, а също и хранилището за десетъците и приносите на Малахия. Когато се отворят небесните прозорци, една група бива изхвърлена от стаята, а другата група бива поставена в ковчезето и ѝ се дават белите ленени одежди на Божията тържествуваща църква.

„Тържествено и публично юдейският народ бе дал обет да се покорява на Божия закон. Но когато влиянието на Ездра и Неемия за известно време бе оттеглено, мнозина се отклониха от Господа. Неемия се бе завърнал в Персия. По време на неговото отсъствие от Йерусалим се промъкнаха злини, които заплашваха да извратят народа. Идолопоклонниците не само си бяха осигурили опора в града, но с присъствието си бяха осквернили самите предели на храма. Чрез смесени бракове бе установено приятелство между първосвещеника Елиасив и амонитеца Товия, заклетия враг на Израил. В резултат на този нечестив съюз Елиасив бе позволил на Товия да заеме помещение, свързано с храма, което дотогава бе използвано като склад за десетъците и приносите на народа.“

„Поради жестокостта и вероломството на амонците и моавците към Израил, Бог бе заявил чрез Мойсей, че те винаги трябва да бъдат отлъчени от събранието на Неговия народ. Виж Второзаконие 23:3–6. В пренебрежение към това слово първосвещеникът бе изхвърлил приносите, съхранявани в помещението на Божия дом, за да направи място за този представител на един обречен род. По-голямо презрение към Бога не би могло да бъде проявено от това да се окаже такава благосклонност на този враг на Бога и на Неговата истина.“

„При завръщането си от Персия Неемия узна за дръзкото осквернение и незабавно предприе мерки да изгони натрапника. „Много се наскърбих — заявява той; — затова

изхвърлих във всички домашни вещи на Товия от стаята. После заповядах, и очистиха стаите; и върнах там отново съдовете на Божия дом, заедно с хлебния принос и тамяна.“

„Не само че храмът бе осквернен, но и приносите бяха употребени не по предназначение. Това бе довело до обезсърчаване на щедростта на народа. Те бяха изгубили своята ревност и усърдие и неохотно даваха десетъците си. Съкровищниците на дома Господен бяха оскъдно снабдени; мнозина от певците и други, заети в храмовата служба, понеже не получаваха достатъчна издръжка, бяха оставили Божието дело, за да се трудят другаде.“

„Неемия се залови за работа, за да поправи тези злоупотреби. Той събра онези, които бяха напуснали службата в дома Господен, „и ги постави на мястото им“. Това вдъхна на народа увереност, и цяла Юда донесе „десетината от житото и от новото вино, и от дървеното масло“. Мъже, „които се считаха за верни“, бяха поставени за „съкровищари над съкровищата“, „и тяхната длъжност беше да раздават на братята си“. Пророци и царе, 669, 670.

Когато Неемия „изхвърли Товия“, той предобразяваше Христос, Който изгони сарафите от същия този храм. Не ставаше дума просто за храма, а за самото помещение в храма, където се съхраняваха десетъците. Когато филиadelphieцът Елиаким замени лаодикиеца Шевна, Шевна беше ковчезникът, който бе захвърлен в далечна земя.

Тъй казва Господ Бог на Силите: Иди, влез при този ковчезник, при Савна, който е над дома, и кажи: Какво имаш тук? и кого имаш тук, та си издялал тук за себе си гробница, както онзи, който изсича за себе си гробница нависоко и си издълбава жилище в скалата? Ето, Господ ще те отведе в силен плен и непременно ще те покрие. Наистина, Той ще те завърти и запрати като топка в широка земя; там ще умреш, и там колесниците на твоята слава ще бъдат позор за дома на господаря ти. И ще те изгоня от службата ти, и от положението ти ще те свали.

И ще стане в онзи ден, че ще повикам слугата Си Елиаким, сина на Хелкия; и ще го облека с твоята дреха, и ще го укрепя с твоя пояс, и ще предам в ръката му твоята власт; и той ще бъде баща на жителите на Йерусалим и на Юдовия дом. И ключа на Давидовия дом ще положи на рамото му; така че той ще отваря, и никой няма да затваря; и ще затваря, и никой няма да отваря.

И ще го закрепя като гвоздей на твърдо място; и той ще бъде славен престол за дома на баща си. И на него ще окачат цялата слава на бащиния му дом, потомството и издънките, всички съдове с малка вместимост, от съдовете за чаши до всички съдове за кани. В онзи ден, казва Господ на Силите, гвоздеят, закрепен на твърдото място, ще бъде изваден, ще бъде отсечен и ще падне; и товарът, който беше върху него, ще бъде отсечен, защото Господ го изрече. Исая 22:15–22.

В деня, когато Шевна, безумният лаодикиец, бъде изхвърлен, на Елиаким се дава управлението на тържествуващата църква. Когато Христос очисти храма на сто четиридесет и четирите хиляди от сметта, която е покрила скъпоценните камъни, Той

посочва, че ще „покрие“ онези, представени от Шевна. Преди да се отворят небесните прозорци, скъпоценните камъни бяха покрити със смет, а когато сметта бъде изхвърлена, тогава самата смет се покрива със срам. Сънят на Уилям Милър определя запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Ковчежето е хранилището на Малахия, духовният дом на Петър и скинията на Илия, която Петър пожела да издигне. Човекът с четката за прах илюстрира запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, когато Той хвърля скъпоценните камъни в ковчежето. Малахия посочва изпита, който доказва, че Божият народ е истински се завърнал при Него.

Тогава онези, които се бояха от Господа, говореха често един на друг; и Господ внимаваше и чу това, и книга за възпоменание се написа пред Него за онези, които се бояха от Господа и мислеха за Неговото име. И те ще бъдат Мои, казва Господ на Силите, в онзи ден, когато събера скъпоценностите Си; и ще ги пощадя, както човек пощадява своя син, който му служи. Тогава ще се обърнете и ще различите между праведния и нечестивия, между онзи, който служи на Бога, и онзи, който не Му служи. Малахия 3:16–18.

Завръщането е ключова дума в този откъс, защото Бог призовава Своя народ да се върне при Него, но също така предизвиква този народ да Го изпита, като възвърне десетъците и приносите; има и време, когато праведните ще „се завърнат“, и, като сторят това, ще „разпознаят“ разликата между мъдрия и безумния. Онези, които се бояха от Господа и които размишляваха върху Неговото име, са тези, които трябва да бъдат знамето на сто четиридесет и четирите хиляди.

Страхът от Господа е първото изпитание, така че когато в шестнадесети стих се казва: „тогава“ онези, които се бояха от Господа, това насочва обратно към пророческия разказ.

Вашите думи бяха дръзки против Мене, казва Господ. А вие казвате: Какво сме говорили толкова против Теб? Вие казахте: Напразно е да се служи на Бога; и каква полза, че сме пазили Неговата повеля и че сме ходили скръбно пред Господа на Силите? И сега наричаме горделивите щастливи; да, онези, които вършат нечестие, се въздигат; да, дори онези, които изкушават Бога, се избавят. Малахия 3:13–15.

Малахия казва: „и сега наричаме горделивите щастливи.“ Пияниците на Ефрем са наречени „венец на гордостта“ и се радват, когато мислят, че Моисей и Илия, двамата пророци, които ги измъчваха, са мъртви. Те бяха тъй щастливи, че си изпращаха дарове един на друг.

И трупове им ще лежат на улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където и нашият Господ бе разпнат. И мнозина от племената и родовете, и езиците, и народите ще гледат трупове им три дни и половина и няма да допуснат трупове им да бъдат положени в гробове. И живеещите на земята ще се зарадват заради тях и ще се веселят, и ще си изпращат дарове един на друг, защото тези двама пророци измъчваха живеещите на земята. Откровение 11:8–10.

Гордите са щастливи от 18 юли 2020 г. нататък до 2023 г. На 18 юли 2020 г. вестта беше „дръзка“ против „Господа“. На 18 юли 2020 г. не разпознахме колко ужасно бяхме говорили против Бога и Неговото Слово. Разочаровани, ние навлязохме във времето на забавянето, представено чрез жалбата: „Напразно е човек да служи на Бога; и каква полза, че сме пазили наредбата Му и че сме ходили наскърбени пред Господа на Силите?“ Това е успоредно на жалбата на Еремия, когато той онагледява първото разочарование.

Не седях в събранието на присмивателите, нито се веселях; седях самотен поради Твоята ръка, защото Ти ме изпълни с негодувание. Защо е болката ми непрестанна и раната ми нелечима, която отказва да се изцели? Ще бъдеш ли за мене съвсем като лъжлив поток и като води, които пресъхват? Еремия 15:17, 18.

Нашите думи бяха дръзки с предсказанието за 18 юли 2020 г., и тогава не знаехме колко тежко сме се разбунтували. При разочарованието времето на забавянето вече беше настъпило, докато едната група скърбеше, а другата група се радваше. В този контекст Малахия заявява:

Тогава онези, които се бояха от Господа, разговаряха често един с друг; и Господ внимаваше и чу това; и пред Него се написа книга за възпоменание за онези, които се бояха от Господа и мислеха върху Неговото име. И те ще бъдат Мои, казва Господ на Силите, в деня, когато направя Моите скъпоценности; и ще ги пощадя, както човек щади собствения си син, който му служи.

Тогава ще се върнете и ще различите праведния от нечестивия, онзи, който служи на Бога, от онзи, който не Му служи. Малахия 3:16–18.

През 2024 г. настъпи основополагащото изпитание, представено като страх от Господа. В това изпитание се проявиха две категории, а групата, която съставляваше тези две категории, през всичките три дни и половина често разговаряше помежду си в редовни Zoom срещи. Господ се вслушваше в техните разговори. Категорията, която се боеше от Господа, размишляваше върху Неговото име; Палмони, Лъвът от Юдовото племе, Алфа и Омега, Истината, Словото, Чудният Езиковец, крайгълният и връхният камък, Агнето, Небесният Първосвещеник, Храмът, Канарата. Онези, които влязат в тази книга, ще бъдат скъпоценни камъни върху короната, представляваща знамето на царството на славата. Когато Той събере тези скъпоценни камъни, тогава те се връщат и правят разлика между праведния и нечестивия. Когато Той хвърли скъпоценните камъни в ковчезето, тогава се разпознава кой е неразумен и кой е мъдър.

Малахия записва:

Върнете се към Мен, и Аз ще се върна към вас,

Но вие казахте: В какво да се върнем?

„Донесете всички десетъци в хранилището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега в това, казва Господ на Силите, дали не ще ви отворя небесните отвори и не ще излея върху вас благословение до степен, че не ще има достатъчно място да го побере.“

Съкровищницата е ковчежето, а десетъците са мъдрите девици. Съкровищницата е Божието Слово, поставено в нова рамка на истината. Скъпоценностите, които биват полагани в това ковчеже, са истините, свързани с вестта на Среднощния вик. Десетъците бяха пазени в определена стая в храма, както е посочено при очистването на Неемия. Ковчежето и съкровищницата, или духовният дом на Петър, представляват Божия храм, а съкпоценностите представляват човешки храмове, които са съединени с Божествеността в тайната обител на Всевишния. Човешките вестители не могат да бъдат отделени от Божествената вест. Скъпоценностите са едновременно Божии вестители и също така са вестта, която те прогласяват. Вдъхновението често отъждествява вестта и вестителя, взети заедно.

„Бог е призовал Своята църква в тези дни, както призова древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез могъщия сатър на истината, чрез вестите на първия, втория и третия ангел, Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги приведе в свята близост със Самия Себе Си. Той ги е направил пазители на Своя закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на светите слова, поверени на древния Израил, това е свещено поверение, което трябва да бъде предадено на света. Трите ангела от Откровение 14 представят народа, който приема светлината на Божиите вест и излиза като Негови оръдия, за да разгласи предупреждението по цялата ширина и дължина на земята. Христос заявява на Своите последователи: „Вие сте светлината на света.“ На всяка душа, която приема Исус, кръстът на Голгота говори: „Ето стойността на душата: ‘Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.’“ Нищо не бива да се допуска да възпрепятства това дело. То е всепървостепенното дело за времето; то трябва да бъде така далекопростиращо се, както е вечността. Любовта, която Исус прояви към човешките души в жертвата, която принесе за тяхното изкупление, ще подбужда всички Негови последователи.“ Свидетелства, том 5, 455.

Ще започнем да обединяваме тези понятия в следващата статия.

„През последните петдесет години от моя живот съм имала скъпоценни възможности да придобия опитност. Имала съм опитност в вестите на първия, втория и третия ангел. Ангелите са представени като летящи посред небето, прогласяващи на света предупредителна вест и имащи пряко отношение към народа, живеещ в последните дни от историята на тази земя. Никой не чува гласа на тези ангели, защото те са символ, който представя Божия народ, действащ в хармония с небесната вселена. Мъже и жени, просветени от Божия Дух и осветени чрез истината, прогласяват трите вест в техния ред.“

„Участвала съм в това тържествено дело. Почти целият ми християнски опит е преплетен с него. Има и сега живи хора, които имат опит, подобен на моя. Те са разпознали истината, разкриваща се за настоящото време; вървели са в крак с великия Водач, Предводача на Господното войнство.

„В провъзгласяването на вестите всяка подробност на пророчеството се е изпълнила. Онези, които имаха привилегията да вземат участие в прогласяването на тези вест,

придобиха опитност, която е за тях от най-висша стойност; и сега, когато сме сред опасностите на тези последни дни, когато от всяка страна ще се чуват гласове, казващи: „Ето Христос“, „Ето истината“; докато стремежът на мнозина е да разклатят основата на нашата вяра, която ни е извела от църквите и от света, за да застанем като особен народ в света, подобно на Йоан нашето свидетелство ще бъде носено:“

„Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което съзерцавахме и ръцете ни попипаха, за Словото на живота; ... това, което сме видели и чули, възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас.“

„Свидетелствам за онова, което съм видял, онова, което съм чул, онова, което ръцете ми са попипали относно Словото на живота. И това свидетелство зная, че е от Отца и от Сина. Видели сме и свидетелстваме, че силата на Светия Дух е съпровождала представянето на истината, предупреждавайки с перо и глас и предавайки вестите в техния ред. Да се отрича това дело би означавало да се отрича Светият Дух и би ни поставило в онази група, която е отстъпила от вярата, като внимава на съблазнителни духове.“

„Врагът ще приведе в действие всичко, за да изтръгне увереността на вярващите в стълбовете на нашата вяра — във вестите от миналото, които са ни поставили върху възвишената платформа на вечната истина и са утвърдили делото, като са му придали неговия облик. Господ, Израилевият Бог, е водил Своя народ, разкривайки му истина от небесен произход. Неговият глас е бил чут и още се чува да казва: „Напред от сила в сила, от благодат в благодат, от слава в слава.“ Делото се укрепва и разширява, защото Господ, Израилевият Бог, е защитата на Своя народ.“

„Онези, които държат истината само теоретично, сякаш с върховете на пръстите си, които не са внесли нейните принципи във вътрешното светилище на душата, а са държали жизнената истина във външния двор, няма да видят нищо свято в миналата история на този народ, която го е направила това, което е, и го е утвърдила като сериозни, решителни, мисионерски работници в света.

„Истината за настоящото време е скъпоценна, но онези, чиито сърца не са били съкрушени чрез падане върху Канарата, Христос Исус, няма да видят и разберат какво е истина. Те ще приемат онова, което угажда на собствените им представи, и ще започнат да изграждат друга основа, различна от положената. Те ще ласкаят собствената си суетност и саомнение, мислейки, че са способни да премахнат стълбовете на нашата вяра и да ги заменят със стълбове, които сами са измислили.

„Това ще продължава, докато трае времето. Всеки, който е бил прилежен изследовател на Библията, ще види и ще разбере тържественото положение на онези, които живеят в заключителните сцени от историята на тази земя. Те ще почувстват собствената си недостатъчност и слабост и ще направят първа своя грижа да имат не просто форма на благочестие, а жизнена връзка с Бога. Те няма да посмеят да се успокоят, докато Христос не се изобрази вътре в тях — надеждата на славата. Азът ще умре; гордостта ще бъде изгонена от душата и те ще притежават Христовата кротост и нежност.“ Notebook

Leaflets, 60, 61.